

pod lavicí

NEZÁVISLÝ,
NECENZUROVANÝ
STUDENTSKÝ ČASOPIS

#16 — DUBEN 2016

16

ČERNÁ ? BÍLÁ

16

obsah

POD LAVICÍ #16
duben 2016

GRAFICKÝ NÁVRH
Ondřej Nývlt

GRAFIKA & SAZBA
Gedeon Drapák

KONZULTANT
Petra Korfová

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE
Lenka Mandelová

VYDAVATEL
Gymnázium
Arabská 14, Praha 6
www.gyarab.cz

TÉMA

Černoch, běloch, nebo raději
černoběloch

5-6

Tolerance

6

V metalovém šatníku

7

Bílé ceny akademie

8-9

Vzdálené nebezpečí

15

Kresby S. Vrzákové

24

LITERÁRNÍ KOUTEK

Čekárna

8

Básně

9

ROZHOVOR

Souboj titánů
rozhovor s prof. Žytkem a prof.
Petříčkovou

16-17

FOTOPŘÍLOHA

11-13

KŘÍŽOVKA

14

ČTENÁŘSKÝ KOUTEK

Sex, svoboda a my

20 - 21

10 oblíbených knih redakce

21 - 23

DALŠÍ

Jsme školní časopis roku!

4

Jeden život na Arabské

15

Busking

18 - 19

NA ČASOPISU SPOLUPRACOVALI

GUSTAV
SEDELMAYER, 4. A
šéfredaktor

GEDEON
DRAPÁK, 2. E

LUCIE
KRESLOVÁ, 2. A

DENISA
LUKÁČOVÁ, 4. B

LENKA
MANDELOVÁ, 4. D

TEREZA
ŠKRDLOVÁ, 2. A

VIKTÓRIA
ŠUPŠAKOVÁ, 4. B

PETRA
TRÍSKOVÁ, 4. D

JANA
ZVONÍČKOVÁ, 2. A

Odcházíme, ale neloučíme se!

Milí čtenáři, vítajte u 16. vydání časopisu Pod lavicí, který vzhledem ke svému formátu čtete raději v tramvaji nebo doma. Tématem tohoto čísla je Černá?bílá. Proč otazník? To proto, že NE vždy lze bílou a černou spojit, jindy naopak tyto barvy spojení doslova vyžadují. Kdy a za jakých okolností je tomu tak nebo jinak, to už si přečtete na následujících stránkách. Ani byste nevěřili, jak velké spektrum námětů nám toto téma poskytl.

Kromě zajímavých příspěvků je současné číslo částečně věnováno i členům redakce. Především těm, kteří letos maturují, a tudíž „odcházejí“, což jak jste si asi všimli, naznačují na fotografií. A ať už chtějí ladně odkráčet (Petra), odtančit

(Denisa) či odletět (Viki), skoro všichni mají na tváři docela veselý výraz. Čím to je? Odpověď najdete v titulku. Už teď se jim po časopise stýská a rozhodli se založit rubriku: Hlasy ze záhrobí, kam prý budou přispívat i po maturitě. Jen Gustav by přispíval raději i nadále z Arabské, kde to žije. Všimněte si, jak je zamyšlený a do odcházení se zrovna moc nehrne. A ty dvě poslední dívky? Ty neodcházejí. Jednak jsou teprve ve druhém ročníku a hlavně

se podívejte, co mají na nohou. A v bačkorách se snad nikam nechodí!

Přeji vám příjemné počtení.

Petra Korfová

**College for International Co-operation and Development
Hull, England
nabízí dobrovolnické Programy:**

**“Boj proti chudobě”,
24- a 18- měsíců**
**“Instruktor Rozvoje”,
12-měsíců**
**“Klimatický Aktivista”,
5-měsíců**

**Studuj! Cestuj!
Staň se dobrovolníkem
v Africe a Indii!**

**Zjisti víc o
této příležitosti na:**

cicd@paa.al (hledej dle mailu)

 CICD - Dobrovolníci v Africe a Indii

 cicd@paa.al

 CICD - College for International Co-operation and Development

Na 13. a 14. čísle časopisu Pod lavicí, který v loňském roce získal prvenství v republice, se podíleli:

redaktoři: D. Bradáč, P. Dvořák, L. Horáčková, S. Kocurová, M. Kos, D. Dr. Krupicová, D. Lukáčová, L. Mandelová, Ch. Micopulos, O. Nývlt, A. Pavlišová, T. Procházková, G. Sedelmayer, A. Škapa, V. Šupšaková, P. Třísková, M. Vendlová

fotografové: K. Honsová, K. Hronová, L. Jarešová, J. Kopejtko, O. Nývlt, A. Pavlišová, T. Šťovíčková

grafik: O. Nývlt

konzultanti: P. Korfová, D. Petříčková, A. Škapa

tisk: firma Postavdelingen

Všem jmenovaným velmi blahopřejeme a děkujeme.

Jsme školní časopis roku 2015!

Tak konečně můžeme tuhle skvělou zprávu vykřičet i do našeho časopisu. V jednom z minulých čísel jsem se s vámi podělila o neuvěřitelný zážitek při cestě do Brna, kam jezdí někteří naši redaktori na celorepublikové vyhlášení vítězných časopisů. Zážitek to byl vskutku neuvěřitelný, a to hlavně díky namrzlým trolejím, které naše cestování prodloužilo z 5 na 14 hodin ve vlaku. O cestě do Brna už jsem letos opravdu psát nechtěla. To, co jsme však zažili tentokrát, bylo nad všechna naše očekávání.

Letos jsme cestu absolvovali jen já a můj spolužák a šéfredaktor Pod lavicí – Gustav. Zpočátku se mi tam vůbec nechtělo. Jednak kvůli rannímu vstávání ve tři čtvrtě na pět, jednak kvůli zkušenosti z minulého roku. Ale jela jsem. Přece jenom je program vyhlášení vždy obohacen o workshopy z oblasti žurnalistiky, médií a literatury, které jsou vždy zajímavé a mně se hodí i pro mou cestu za vysněnou žurnalistikou na UK. Letos jsem se i s Gustavem vydala na workshop o příbězích. Ukazovali jsme si různé funkce a aspekty příběhu na pohádkách. Rozebírali jsme jejich témata, prostředí, děj a postavy. Takové hezké a podstatné čtyři sekce, které mi dovolily lépe pochopit, jak má příběh správně fungovat, aby splnil své poslání a zároveň byl čtivý.

Věděli jste, že příběh má mít své poslání a nemá být jen obyčejným převyprávěním něčeho bez hlubší podstaty?

Po workshopu byla krátká pauza na oběd a pak honem zpátky do auly, kde již netrpělivě čekali zástupci všech 209 časopisů. Musím říct, že vyhlášení samo o sobě bylo poněkud chaotické, takže když jsme získali první diplom (vítězové v kategorii OBSAH), už jsme příliš nedoufali, že by ještě nějaká výhra padla k našim nohám. A tak jsme s ledovým klidem poslouchali celé to „napínavé divadélko“ před vyhlášením absolutního vítěze. A pak najednou slyšíme: „ABSOLUTNÍM VÍTĚZEM ZA ROK 2015 SE STÁVÁ ŠKOLNÍ ČASOPIS POD LAVICÍ Z PRAHY!“

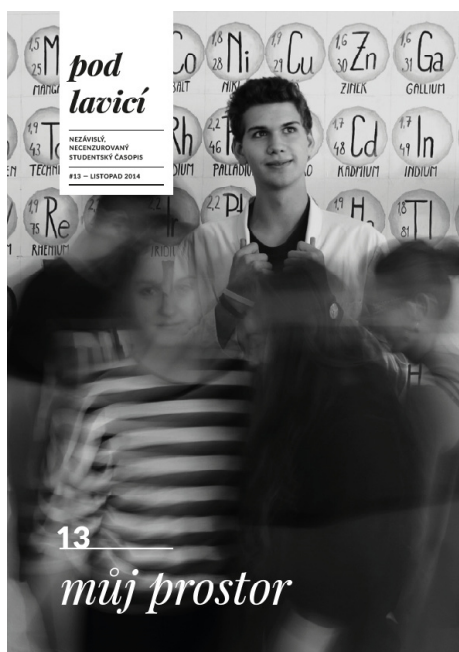
V jistém lehkém šoku jsme se na sebe s Gustavem podívali a oběma nám chvíli trvalo, než jsme tuto informaci správně vyhodnotili a zpracovali, a došlo nám, že jsme nejlepší. Tak jsme se tedy zvedli, došli pro další diplom

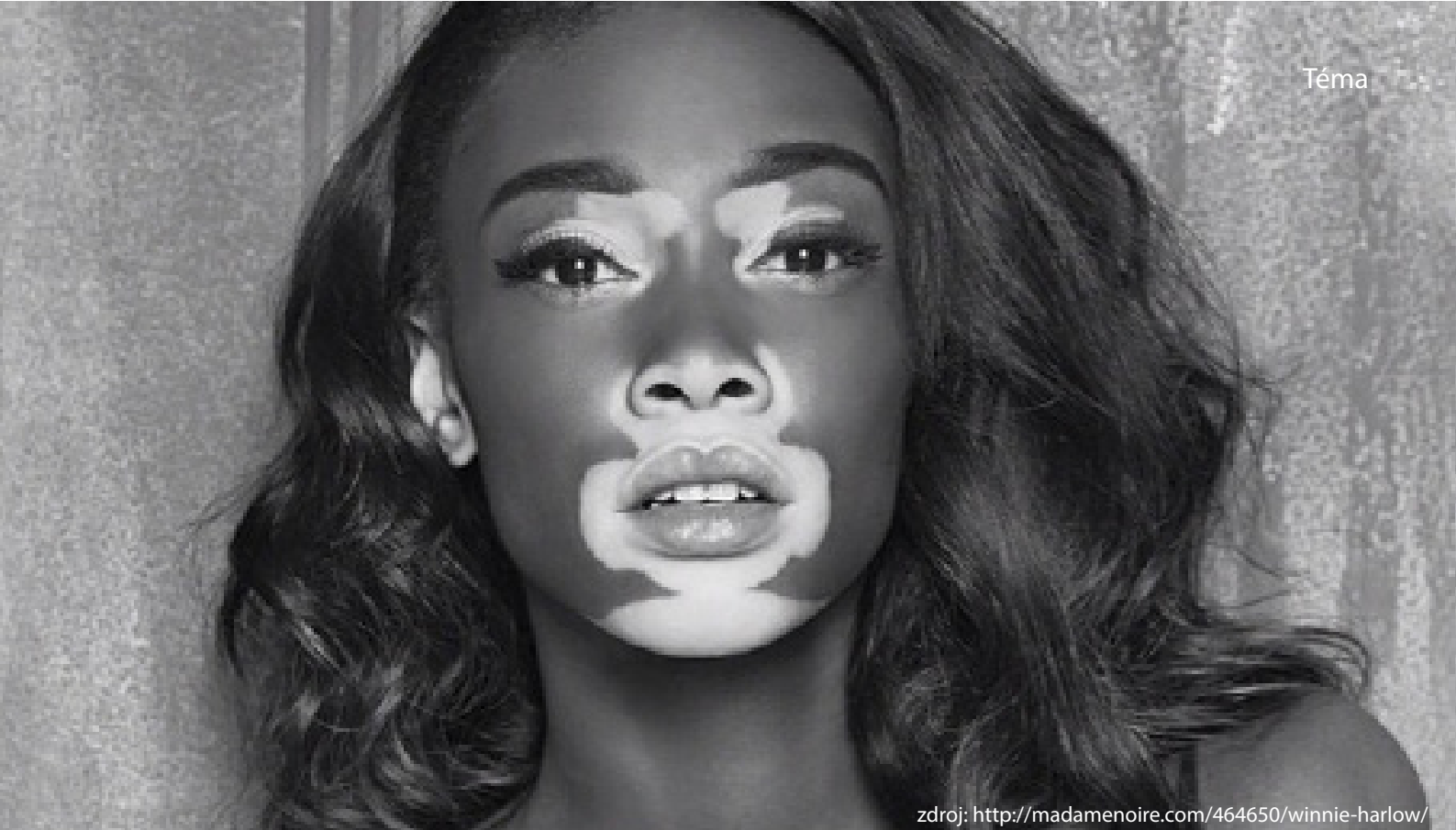
a ceny, ale to už jsme měli obličej rozehraný úsměvem a užívali jsme si, jak krásně se vlastně s tím časopisem budeme loučit. První v republice. Porazili jsme 208 soupeřů! To není jen tak. Jsme zkrátka dobře sehraný tým zhruba 40 studentů naší školy a něco jsme tím dokázali.

Asi si dovedete představit, jakou jsme měli a pořád máme radost, protože zrovna náš maturitní ročník začal s časopisem spolupracovat už od prvního ročníku. Starali jsme se o něj jako o vlastní dítě a v tom nám pomáhali i naši skvělí profesori – až je mi líto, že to budu muset letos opustit. Nechali jsme v časopise kus našeho života, kus sebe sama. A já mu přeji, ať i s novými redaktory je stejně úspěšný a skvělý, jako byl za nás.

Denisa Lukáčová, 4.B

*„ABSOLUTNÍM VÍTĚZEM ZA ROK
2015 SE STÁVÁ ŠKOLNÍ ČASOPIS
POD LAVICÍ Z PRAHY!“*

zdroj: <http://madamenoire.com/464650/winnie-harlow/>

Černoch, běloch, nebo raději černoběloch?

Krása a její ideál.

Vsadím se, že si každý z vás po přečtení první věty aspoň na zlomek sekundy představil ten svůj. Brunetky a brunetové, blondýni a blondýnky, éterické zrzky, sportovci s vyrysovanou postavou i holky „krev a mlíko“. Ano, každému se líbí něco jiného, jak se říká – sto lidí, sto chutí (i když v dnešní době, kdy nás různá média doslova bombardují obrazy dokonalých lidí s dokonalým vzhledem, vlastnostmi, dovednostmi, koníčky a vůbec vším, co k člověku patří, se prostor pro osobní fantazii podstatně zužuje). Teď si ale všichni sáhneme do svědomí – komu z nás vytanula na mysl například představa člověka odlišné barvy pleti než je jeho vlastní? Ano, někomu možná ano, většině nikoli. Když se dobře zamyslíme nad důvodem, který nás vede právě k představě této a žádné jiné, dojdeme asi k závěru, že je vcelku přirozené vybavit si na prvním místě něco, co dobře známe, co je nám blízké. Vždyť chlapec v Nigérii si při stejné otázce asi také představí spíš tmavovlasou černošku než křehkou německou blondýnku.

A právě tímto zjištěním, že každému připadá blízké to, co je mu dobře známé, se dostáváme oklikou k tématu, na které je tento článek cílený – tedy, co když je někdo

úplně jiný? Co když nezapadá do žádné ze skupin? I když nemusí jít jen o barvu pleti, ale klidně o chování, oblékání, životní styl nebo cokoli jiného, vezměme si opět jako příklad již několikrát zmíněnou barvu pleti. Tedy, v tomto případě barvy dvě.

Představme si dívku, která se jmenuje Winnie, žije v Kanadě, ale je jamajského původu. A navíc trpí vitiligem, což je kožní porucha, při které je narušena tvorba pigmentových buněk. Winnie má tedy na různých místech na těle světlé skvrny. Ty samozřejmě příliš „normálně“ nepůsobí, zvláště na její snědé pleti. Nemusíme proto ani zdůrazňovat, že si Winnie v dětství prožila šikanu. Díky jejím bílým skvrnám v obličeji na ni děti volaly „krávo!“ nebo „zebro!“. To pochopitelně není všechno, ale pro ukázkou to snad stačí. Mnohý čtenář se teď smutně pousměje a řekne: „děti dokáží být kruté.“ Ale jedná se opravdu pouze o děti? Copak ani dospělí nemají někdy plané předsudky vůči někomu, kdo se vymyká standardům dané společnosti?

Vraťme se tedy k naší dívce. Winnie je jednadvacet let. To je sice věk, kdy většina lidí studuje, představme si ale, že by Winnie z nějakého důvodu ve studiu nepokra-

čovala, a místo toho se ucházela o místo pokladní v nedalekém supermarketu.

O tuto pozici by měla zájem ještě jedna dívka, sousedka Winnie (říkejme jí třeba Annie, ať se nám to hezky rýmuje), stejně stará jako ona, se stejným vzděláním, jen by neměla „ty fleky“.

Tušíte správně, manažer přijal Annie. K Winnie by totiž lidé na pokladnu nechodili. Ty fleky vůbec nevypadají esteticky. Winnie se tedy vrací autobusem domů. Jak se vůz postupně plní, prázdná místa ubývají, až zbyde jedno jediné. Nikdo si přece nechce sednout k holce, která vypadá jako plesnivá. Ono to totiž vypadá dost nechutně. A navíc nebudou riskovat, že by se třeba nakazili. Pán, kterému Winnie po vystoupení na zastávce podává upadlou rukavici, si při děkování dává pozor, aby se jí nedotkl. Ještě si myslíte, že jsou kruté jen děti?

Ano, je pravda, že existuje nějaký záhadný pud, který nám velí dívat se na odlišné lidi trochu jinak. I já se musím přiznat, že i přes to, jak jsem o pár řádků výš odsuzovala Winnieiny spolucestující, sama jsem nedávno jela autobusem s vcelku sympaticky působícím mladým cizincem, který neměl nohu. Tento zmiňovaný pud mě nutil muže

pozorovat a přemýšlet nad tím, jak se mu teď asi žije a jaký by jeho život byl, kdyby o nohu nepřišel. Jako každý člověk jsem však i já byla obdařena darem sebeovládání, a tak jsem ho využila a začala se radši bavit s kamarádkou o nějaké naprosto bezvýznamné věci (tak bezvýznamné, že už si ani nepamatuji, co to bylo). Muž si našťástí nevšiml, že po něm pokukují, příjemné by mu to totiž určitě nebylo.

Jak všichni víme, homo sapiens prošel evolucí dost dlouhou a dokonalou na to, aby získal něco, co ho odlišuje od zvířat – onen již zmiňovaný dar sebeovládání. Má ho každý člověk, jeden jako druhý. To ale neznamená, že musíme být stejní naprosto ve všem. Člověk přece není stroj, přesně vyměřený, sestrojený

podle tabulek v prvotřídní továrně, která „nepovedené“ kusy nepustí z linky.

Jak nám do hlav vtoukaly naše maminky, každý člověk je jiný, a přitom má každý z nás něco, co je na něm krásného, originálního. Zkuste se někdy jen na chvíli zcela objektivně zamyslet a najít na někom, koho třeba z celé duše nesnášíte, jednu věc, která je na něm dobrá, lepší než na vás. Stoprocentně něco vymyslíte (i když vám to možná úplně příjemné nebude). My sami totiž také nejsme dokonalí, i když bychom třeba rádi byli.

Na závěr bych ještě ráda dodala, že i když je člověk jiný, může dokázat, že je vlastně

stejný. Pokud mi to nevěříte nebo nevíte, co tím myslím, podívejte se na fotku Winie Harlow. Možná vám pak dojde i asociace s ideálem krásy, na první pohled tak kostrbatě vtěsnaným do první části článku.

Jana Zvoníčková, 2.A

I wake up in the morning and I feel that something is strangely wrong. I know that I should stand up and that I have to go to school but frankly, I don't know why. It was happy and easy Sunday yesterday and the reality of the ordinary weekday morning is nearly unbearable. TV in our kitchen is on and I can hear the morning news. It looks more like a report of an opened Pandora's box. I feel slightly dizzy. I hate to start the day with terrorists, fallen planes, climatic and ecologic disasters, but I have no choice. My dad needs the news for his life and he is extremely unhappy when he can't have them. We have to suffer with him and although he says that he hopes in the good news, the bad ones grow like a cancer and influence us.

that the world isn't fair to them. I know that the world is getting smaller, the population grows up and these changes are faster. We can see injustice every day, covered live online by TV. We can feel sorry in our safe houses. Nevertheless, our sympathy for them has its limits. Tolerance towards migrants isn't high. They are too different, their poverty is too distant.

I leave the house in a hurry. I try to define what means tolerance for me. I feel a sudden

morbid thoughts on the migrants in their wet grave.

Finally the bus stops and we can run out into the fresh air. It's drizzling and I am shivering. I walk with the others to face the another manic Monday at school and I try to imagine the world what it could be like ten years from now. I hope that there will be more tolerance and less reasons to flee away from home but I can't take it for granted. When I enter our locker room I look at the timetable. Anyway, there is no Tolerance

education for today.

TOLERANCE

Petra Třísková, 4. D

Today, it is worse than usual, because hundreds of migrants drowned in the Mediterranean sea. I am trying to imagine the death in the cold water. My dizziness deepens up when I realize, that they were crowded under the deck, without any chance to escape. TV shows the handful of saved men and I understand that inside the ship there were mainly women and children, because they weren't strong enough to fight for their place on the deck. I feel guilty although I am sure that I can't be blamed for their situation. What were the reasons which made them to leave their homes and to risk their lives in the open sea? I am afraid that the roots of their discontent are in the fact

aversion to this word, although I know that it is innocent. I hate instinctively the big magnificent words. I try to guess whether I am tolerant and I find out that it is not so easy as it looks on the first sight. My bus just arrived and it is jam-packed as usually. I manage to make it in but it isn't a cakewalk at all! I meet my schoolmates and we talk about the weekend. I realize that some of them have another nationality, colour of skin or religion. Nobody cares although we know each other pretty well. Does it mean that it is the genuine tolerance? And how much could this easygoing, broadminded tolerance be changed under the pressure? Squeezed in the middle of the crowd I can't get rid of the

„We can feel sorry in our safe houses. Nevertheless, our sympathy for them has its limits.“

V metalovém šatníku

Černá je jednou z dominujících barev v módě. Někteří ji nosí, protože zeštíhluje, jiní si ji oblíbili pro její eleganci a jednoduchost. Černou si oblíbily i subkultury, jako je EMO, Gothic nebo fanoušci metalové hudby, na které se zaměříme v tomto článku. Protože jsem nikdy nebyla na metalovém koncertě, dost těžko bych vám jejich styl oblékání popisovala. Proto jsem udělala rozhovor s osobou, která se do tohoto prostředí přímo narodila. Lenka Kašparová je letošní maturankou střední školy oděvního návrhářství. K poslechu metalové hudby ji přivedl její táta a dnes je na metalových koncertech, jak se říká pečená vařená.

Kdy a proč jsi podlehla tomuto stylu oblékání?

Nejprve musím zmínit, že v mém případě se nejedná o pouhý styl odívání. Vše pramení z hudební subkultury kolem metalové hudby, k níž jsem si nacházela cestu od dětství. Tátu učarovala již před více než čtvrt stoletím a dnes jsem to já, kdo jej inspiruje pro poslech nových kapel. Když přišla puberta, zaujala mě kromě hudby také vizuální stránka některých skupin a metalových fanoušků. Kromě toho jsem se seznamovala s hudební subkulturou Gothic, jejíž vizuální stránka má s tou metalovou mnoho společného. A tak jsem se z dříve duhového kabátu převlékla

do černého a dnes je tomu pomalu šest let, co tvoří černá barva dominantní prvek v mém šatníku.

Kde sháníš oblečení?

Šatník obměňuji pozvolna. Nejvíce kousků si odvážím z letních festivalů, kde se sjede značná část českých specializovaných obchodů. Sem tam si na koncertě koupím tričko a poslední dobou není problém najít něco „použitelného“ i v běžných obchodech, které např. právě teď zaplavila černá krajka. Co se týče inspirace, nechávám se ovlivnit i svými ostatními zájmy. Ráda nosím například prvky historie a fantasy. Studuji oděvní návrhářství, tudíž čas od času si pro sebe něco ušiji nebo nákupem ocením práci jiných českých oděvních návrhárek. Mé tvůrčí činnosti kraluje tvorba šperků, které přes pět let vyrábím a třetím rokem prodávám. Jsem milovnicí kontrastů. V současné době je pro mě nejcharakterističtější kombinace černé a jiné výrazné barvy v podobě punčoch, jichž mám cca 60 párů.

Existují nějaká pravidla či podmínky, které bys měla v oblékání dodržovat?

Můj způsob oblékání nemá žádná pravidla ani seznamy podmínek. Sice někdy dorazím na akci s předepsaným dresscodem, kde oděv hraje prim, jako jsou třeba steampunkové pikniky pořádané

autory webu Steamzine.cz, ale jinak je to čistě v mých rukou. Nejsem striktním zastáncem jednoho vlivu. Dnes u mě jde zejména o práci s inspirací v takové podobě, v jaké se cítím dobře. Láska k metalové hudbě v tom však nepochybně hraje velkou roli.

Jak reaguje okolí?

Po těch letech nijak. Jako mladší jsem se občas setkávala s nelichotivými komentáři, narázkami či snahou mě nějakým způsobem předělat. Dnes už si nevzpomenu, kdy se mi naposledy stalo, že by měl někdo s mou vizáží problém. Možná za to může fakt, že u mladšího člověka ve věku třinácti let to více bije do očí, a tudíž si také více uvědomuje, že vypadá jinak. Takový pocit dnes již nemám a ostatný obojek je pro mě stejná rutina jako džíny pro někoho jiného. Jediná chvíle, kdy si uvědomuji, že upoutávám pozornost, je při nošení elfích uší, když mám zrovna fantasy náladu.

Lenka Mandelová, 4.D

zdroj:

www.elfarandi.com/2016/01/26/asi-se-creo-el-oso-salvaje-que-ataca-a-leonardo-dicaprio-en-the-revenant/

Bílé ceny akademie

Letošní ročník předávání cen filmové akademie, v pořadí již osmaosmdesátý, probíhal v noci z 29. února na 1. března a já ho jako divák České televize mohl sledovat živě po půl třetí ráno.

Celým večerem provázel herec a komik Chris Rock a hned ve svém zahajovacím proslovu se musel poprat s ožehavým tématem tzv. „bílých Oscarů“, které se na svět vyklubalo okamžitě po zveřejnění nominací v lednu, v níž chyběli afroameričtí potenciální držitelé zlaté sošky. Stejná situace se objevila i v minulém roce, loňský ročník ale žádný nesouhlas veřejnosti nezaznamenal. Zejména ve Spojených státech vyvolala tato skutečnost pozdvižení. Zda bylo ale oprávněné, je těžké říci. Dalo by se možná vysvětlit zdánlivě banálně - nebylo koho nominovat(?)

Moderátor ale hýřil vtípem a nebál se zajít pro nějakou osobnější poznámku jak o osobnostech v sále, tak o těch mimo něj. V úvodním slovu Chris také označil celou aféru za hloupou, podle něj zbytečnou, protože v minulosti proběhla spousta ročníků bez afroamerických nominantů, ale například v 60. letech se museli prát s reálnými problémy, ja-

kými byl např. přetrvávající rasismus.

Po asi desetiminutovém výstupu se ale rovnou přešlo k předávání prvních cen. Největší množství nominací (12) zasluženě sesbíralo naturalistické drama boje o přežití Leonarda DiCapria - *The Revenant*. Film měl samozřejmě obsazeny všechny hlavní kategorie, jakými jsou nejlepší film, nejlepší režie (Alejandro González Iñárritu), nejlepší herec v hlavní roli (Leonardo DiCaprio), kamera (Emmanuel Lubezki) a nejlepší herec ve vedlejší roli (Tom Hardy). Zlaté ocenění si domů po roce opět odnesl režisér Alejandro Iñárritu, který byl i mým jasným kandidátem. K režisérovi se konečně připojil i vynikající herec Leonardo DiCaprio, který za obrovské podpory fanoušků z celého světa proměnil svou pátou nominaci na cenu akademie. Z hatricku se radoval i úžasný kameraman Lubezki, ten v předchozích dvou letech vyhrál nejvyšší ocenění za Iñárrituova *Birdmana* a rok před tím za *Gravitaci* Alfonsa Cuaróna. Tím se ale počet vítězství *Revenanta* uzavřel na číslici tři.

Velké překvapení si pro mě akademie připravila už při zveřejňování nominací, ve kterých vedle *Revenanta* zářila vyleštěným chromem postapokalyptická akční jízda *Mad Max: Fury Road* s deseti nominacemi. A něja-

kým zázrakem se snímek dočkal i nominace na nejlepší film, což se dá označit za jednu z nekontroverznějších nominací v této kategorii po hodně dlouhé době. Mně osobně ale udělala obrovskou radost, i když jsem ve vítězství nevěřil. Sedmdesátiletý australský režisér se sice vítězství nedočkal, ale film si domů odnesl hned šest sošek v předpokládaných techničtějším kategoriích. Tedy za střih, výpravu, kostýmy, make-up, mix zvuku a střih zvuku. Následovala obrovská a zasloužená gratulace celému týmu, který vytvářel toto pompézní dílo téměř dva roky.

Oscara v kategorii nejlepší herečka ve vedlejší roli vyhrála málo známá Brie Larson za dojemné drama *Room*. Pro mě velmi nečekané vítězství... Marka Rylance za nejlepší vedlejší mužský výkon ve filmu *Bridge of Spies* a nakonec nejlepší herečka ve vedlejší roli Alicia Vikander za film *The Danish Girl*.

Zahraničním filmem roku byl zvolen maďarský *Saul fia* (Saulův syn). Mým velkým kandidátem a i vítězem ceny za nejlepší celovečerní dokument se stal životopisný snímek *Amy*. Krátkometrážní dokument vyhrála *A Girl in the River: The Price of Forgiveness* a Krátkometrážní hraný film *Stutterer* Benjamina Clearyho. Sošku za nejlepší animovaný film si očekávaně odnesla pohádka *Inside Out*, jehož tvůrci se postarali i o jeden z nejmilejších děkovných proslovů večera a nejlepším krátkometrážním animovaným filmem roku byl vyhlášen *Bear Story*.

I v kategorii nejlepších vizuálních efektů jsem se dočkal nečekaného vítězství snímku *Ex Machina*, který strčil do kapsy i velké blockbusterové soupeře. Osobně jsem u *Ex Machiny* čekal výhru za nejlepší

původní scénář, tu si ale odnesl také skvělý Spotlight. Výtečný The Big Short si odnesl cenu za nejlepší adaptovaný scénář podle brilantní předlohy Michaela Lewise a pro mě je to nejlepší adaptovaný scénář nejen tohoto roku, ale i mnohých ročníků předtím, které přinášely spíše sušší záležitosti, za takový svěží vítr ve výhrách jsem jen rád.

V neposlední řadě je tu celkem očekávatelné vítězství titulní písně k nové bondovce Spectre a velmi milé vítězství legendárního skladatele Ennioa Morriconea. Ten se ve svých osmdesáti sedmi letech stal držitelem teprve prvního Oscara za celou svou kariéru, nejpodivnější věcí zůstává, že jeho nejnámější kousky nebyly nikdy ani nominovány.

V samém finále slavnostního večera byli na podium pozváni všichni, kteří pracovali na minimalistickém filmu

z žurnalistického prostředí - Spotlight, ten se dočkal sošky přímo z rukou Morgana Freemana za nejlepší film roku.

Celým programem provázel veselý Chris Rock a osobně bych řekl, že se postaral o celkem vydařenou show. Občas se opakoval, když se stále dotýkal problému jakéhosi rasismu v Hollywoodu, povedlo se mu ale vytvořit několik velmi veselých situací. Na jevišti také vystoupily hvězdy hudební scény, jako Sam Smith se svou Oscarovou písní Writing's on the Wall nebo Lady Gaga.

Já si letošní předávání Oscarů užil, dokážu si ale představit zklamání například fanoušků ságy Star Wars, jejichž film neproměnil jedinou nominaci. Vedle nich se nedočkaly vítězství filmy jako Brooklyn, The Martian, Carol, Steve Jobs, Sicario nebo hudební drama Straight Outta Comp-

ton v žádné kategorii. Můžete posoudit sami, zda tedy byly letošní nominace a pak i výhry ovlivněné nějakými rasistickými náladami. Osobně jsem nenarazil na jiné adepty na nominaci a s výsledky jsem víc než spokojený. A třešničkou na dortu je Leovo vítězství!

Gustav Sedelmayer, 4.A

BÁSNĚ

Z literárního koutku

ČERNÁ A BÍLÁ

Černé a bílé klávesy
hledím teď smutně na pianu
a budoucnost mě neděsí.
Domů se vrátím pozdě k ránu.

Mám asi stíny na duši,
jsou vřady černé, nikdy bílé,
rodiče vůbec netuší,
jaké jsou moje tajné cíle.

Chci býti sama sobě věrná,
dodržet, co si slibuji,
bílá je lepší, nežli černá,
když budoucnost si plánuji.

Chtěla bych konečně už žít,
dělat jen to, co je mi milé,
zbavit se stínů, nalézt klid,
nepodlehnout už černé, bílé.

ČERNOBÍLÉ BLUES

Spadla jsem mezi nějaký kytky
a vyrazilo mi to dech,
myšlenek černých hledám zbytky,
myšlenek bílých klamně třeptky,
až mráz mi běhá po zádech.

broukám si blues na čtyři doby,
tuším, že neměla jsem pít,
černá je barva pro choroby,
bílá je barva, z níž mám mdloby,
černobíle se nedá žít.

Až probudím se zítra ráno,
tak snad mě budou litovat,
vše černé bude popíráno,
vše bílé bude probíráno,
stačí jen trochu bédovat.

Z bláznivých snů mě bolí hlava
přestávám věřit na osud,
který mi černou přimíchává,
na bílou stránku, kterou dává,
všem, které hýčkal doposud.

Všechno je čím dál a víc stejný,
chtěla jsem volno, na chvíli pryč,
můj černý spleen je beznadějný,
můj bílý úsměv neprodejný.
Ztratila jsem dnes k sobě klíč.

Petra Třísková 4. D

HRA NA OXYMORÓN

Hra na oxymorón
Jsi báseň bez smyslu,
jsi opojný jed,
jsi spánek beze snů,
jsi přízrak vět.

Jsi jediný rým,
co nelze dokončit,
jsi bílý stín,
jenž neumím překročit.

Jsi trpká vzpomínka,
jsi přesládlá lež,
jsi bývalá vyhlídka,
jsi zbořená věž.

Sabrina Kocurová. 4.B

Čekárna

Na chodbách svítí bílá, studená světla. Jedno z nich se lehce chvěje, jako kdyby i jemu byla zima. Třes se také, ale není to chladem. Mám strach. Zase se na mne vrhnou úplně cizí lidé a budou na mě sahat a vyptávat se mě, a já to nemám moc rád. Pořád se opakuje to samé, stejné otázky i moje odpovědi a já už vím, že se stejně nedá nic změnit. Naštěstí je tu se mnou maminka s Martinkou. Té jsou teprve tři roky a vlastně tady ani být nemá, protože je normální. Jenže ve školce mají nějakou karanténu, a tak musela jít s námi. Já jsem přece také normální, jenom je mi někdy špatně, ale to je přece občas každému, nebo snad ne? A tak se choulím na nepohodlné židli v čekárně a ignoruji různé hračky a knížky, které mají vytvářet příjemné prostředí. Nehraje si nikdo, a to jsou tady děti většinou mladší než já. Ale já jsem si nehrál ani dříve, když jsem ještě nevěděl, že jsem v nemocnici, protože jsem vnímal napětí, které bylo vždycky přítomné.

Sestřička vyběhla z ordinace a posbírala od maminek doporučení a kartičky pojištěn. Tvářila se docela mile a usmívala se, tak to snad dnes bude lepší než minule. To tady byla taková zamračená paní, která ve mně dokázala každou větou i každým pohledem vyvolat strach, že jsem něco provedl a teď si to vypiju. Jenže stejně se v té chvíli cítili všichni v té čekárně a viděl jsem potom v ordinaci, že i paní doktorka je celá nesvá. Je to už asi po stopadesáté, co čekám na nějaké vyšetření, takže už jsem se naučil sestry rozdělovat na Sněhurky a Mozkomory. Trefím se už se stoprocentní jistotou na první pohled, ještě dříve než stačí promluvit a vůbec už na to nemusím myslet. Pokud se na mě z ordinace vyhrne Mozkomor, udělá se mi v břiše klubíčko ostnatého drátu a já se celý stočím okolo něj a s nikým nemluví. Ani s maminkou ne, i když vím, že za nic nemůže. Schovám se někam hluboko do sebe a nechám je, aby mi vycudli tolik krve, kolik chtějí, a prohnali mě všemi tunely a rentgeny podle libosti, ale já to pozoruji ze svého vnitřního doupěte. Připadám si jako vylekaná ještěrka, která nechala svůj ocásek napospas nepřátelům a jí se podařilo uniknout do bezpečí.

Martinka se dnes ale na sestřičku také směje. Má na Sněhurky ještě lepší cit než já, takže snad všechno bude v pořádku. Jsem rád, že je tady se mnou. Vlastně bych jí měl závidět, že sem může chodit jen na návštěvu, zatímco já jsem v nemocnici skoro stejně často jako doma. Ví, že je to nespravedlivé, že jsem tu nemoc zdědil já a ne ona, nebo někdo jiný, jenže je to prostě tak a nic s tím nenadělám. Mám ji moc rád a radši o tom nepřemýšlím. To jenom na maminku s tátou jsem párkrát křičel, když mi něco zakazovali, aby mě nechali být, že stejně do dvaceti umřu. Nemyslel jsem to tak a potom mi to bylo líto. Všem nám to bylo líto, protože je to pravda, o které je lepší raději nemluvit. Stejně je to nepříjemný pocit, dívat se na všechny ty dospělé, kteří už žijí déle, než se podaří mně.

Ani si už nepamatuji, kdy jsem přišel poprvé do nemocnice. Maminka mi vyprávěla, že jsem byl moc hezké miminko, měl jsem ale pořád nafouklé břicho a kroutil jsem se, a když mě pusinkovala, zdálo se jí, že jsem nějak divně slaný. Řekla to prý paní doktorce při vizitě a tak to vlastně všechno začalo. To si samozřejmě nepamatuji, protože to bylo ještě v porodnici. Pro mě bylo všechno vždycky úplně normální a nepřemýšlel jsem o tom, kolik času denně trávím s nějakými inhalátory a polykáním léků. To až mnohem později, když jsem šel do školky, najednou bylo jasné, že ostatní mohou dělat spoustu věcí a já se na ně musím jen dívat. Docela jsem se kvůli tomu vztekal a občas zkoušel i neposlechnout, ale většinou mě to vytrestalo. Musím totiž několikrát denně asi dvacet minut inhalovat a pak dělat dechová cvičení, abych vykašlal hlen. Když dostanu infekci, skončím v nemocnici a dostávám antibiotika do žíly. Ráno se mi nechce vstávat tak brzy, abych to stihl ještě před odchodem do školy a někdy se kvůli tomu hádám s mámou. A taky musím pořádně jíst, a mě to nebaví, ale musím, i když nemám chuť. A nebaví mě také pořád polykat ty hrsti prášků, když stejně nevím, jestli je mi hůře bez nich anebo s nimi.

Někdy hrajeme s klukama fotbal, anebo se jen tak honíme na školním dvoře. Dokážu totiž úplně všechno jako oni, tedy skoro všechno, ale potom najednou, jako kdyby mi někdo spustil na hlavu těžkou deku a přidal pár kilo navíc. Začnu se dusit

a jsem úplně slabý a vyčerpaný. Kluci jsou ale bezva a znají mě už od malička. Tak trochu se o mne starali už v mateřské školce a pokračují v tom pořád dál, takže když vidí, jak odpadávám, vždycky něco udělají, aby se přestalo hrát a nebylo to na mě. Nejhorší je špatná nálada, která mě někdy přepadne jen tak, aniž by mi někdo něco udělal. To mám svého osobního Mozkomora v hlavě a je mi hrozně smutno a skoro to až bolí a nedá se to zastavit. Je to úplně jiné, než když mě něco bolí nebo když je mi špatně. Najednou se ve mně všechno promění v ledový kámen a všechno je špatně a já bych volal o pomoc, jenže to nejde a nedokážu ani přijmout pomoc od maminky, protože jsem prostě zkameněl. Většinou se z toho vyspím, ale bojím se svých Mozkomorů.

Dnes je ale docela dobře a musím o tom přesvědčit i doktorku. Chci jet v létě na tábor, protože kluci tam jezdí každý rok a já se už nechci celé léto jen otravovat sám u babičky na dvoře anebo doma v paneláku. Já vím, že ten nápad zní uhozeně, protože jenom vybavení a léky, které používám každý den, máme doma ve dvou velikých krabicích a to se do stanu určitě nevejde. Kluci ale říkali, že bych věci mohl mít na ošetřovně a tak doufám, že by se tam o mě i postarali. Chystám se jí všechno říci a nějak ji přesvědčit, ale vím, že to budu mít těžké. Maminku jsem přemlouval celé dva týdny, než nakonec souhlasila, že rozhodnutí necháme na nemocnici. Všichni se bojí rizika, ale já vím, že je to jednoduché a všechno dobře dopadne, nebo... nebo nevím.

Tak už nás sestřička volá do ordinace. Tak se ještě naposledy zhluboka nadýchnu, a než se maminka s Martinkou vzpamatují, vyrazím ke dveřím, za kterými se všechno rozhodne. Tentokrát jdu první já a doufám, že mi všichni drží palce!

Podoba s Tomáškem, kterého jsem měla v létě na táboře ve svém oddíle a který trpí cystickou fibrózou, není vůbec náhodná. Stanový tábor přežil ve zdraví a dokázal i v improvizovaných podmínkách dodržet všechna pravidla, která léčba jeho nemoci vyžaduje. Bylo dobře, že jel – pro něj i pro ostatní děti.

Petra Trísková, 4.D

Denisa Lukáčová

Gustav Sedelmayer

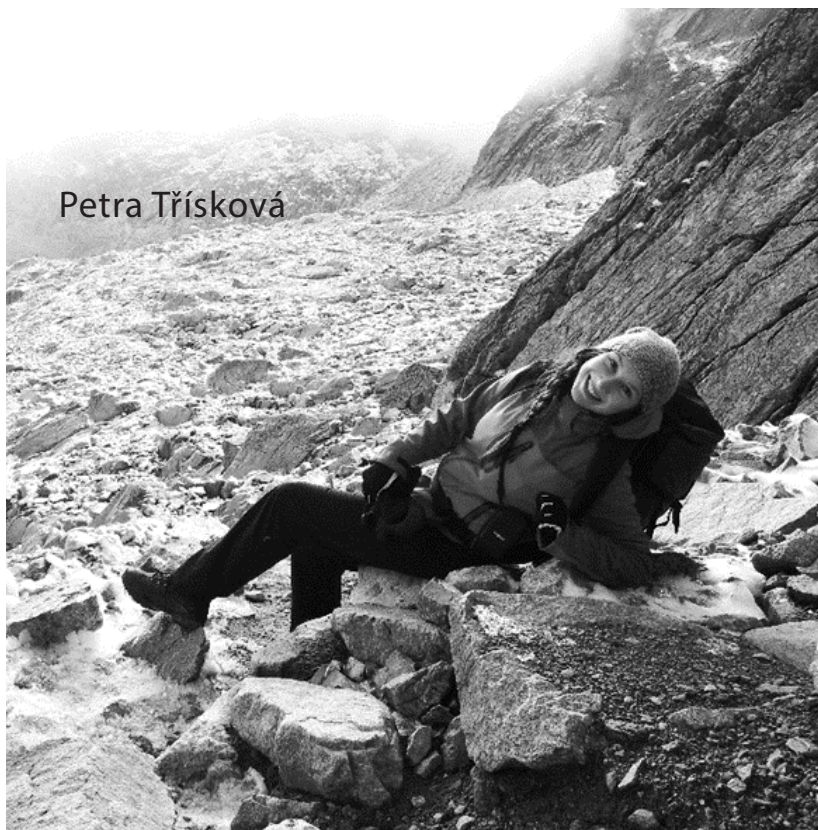

Lenka Mandelová

Viktorka Šupšaková

Petra Třísková

Denisa Lukáčová spolupracuje s časopisem již čtvrtým rokem a je jeho nedílnou součástí. Časopis několikrát reprezentovala v Praze a v Brně, kam nakonec došla i po zmrzlých kolejkách. Je velice nápaditá, energická a ochotná jít do věci po hlavě, stojí si pevně za svým a nechybí jí smysl pro humor. BOT. Mimoto je tanečnicí téměř čehokoliv a taky si sem tam něco zanotuje. Hlavně je ale bezvadná kamarádka, komplic a prvotřídní Jedi. Kdybyste ji někdy hledali, tak zavítejte na Karlštejn, kde průvodcuje už druhým rokem. Po maturitě se bude věnovat žurnalistice, českému jazyku a literatuře a latině.

Viktorka Šupšaková

Viktorka Šupšaková je přesně tím typem osobnosti, co zvládá chodit do slova přes mrtvoly (ať už cizí nebo svoje). Vždycky si vezme do hlavy něco, nad čím všichni nevěřicně kroutí hlavou, ale ona to zvládne. Díky tomu je na naší škole známá psaním SOČek, ale jinak její sláva překračuje hranice GA.

Nikdy nenechává věci rozdělané. Její vášně jsou seriály, detektivky, Star Wars (jsme spolu na straně rytířů Jedi) a český jazyk - po maturitě se chce vydat cestou obecné lingvistiky. U časopisu stojí stejně dlouho jako já, tedy od roku 2013.

Gustav Sedelmayer je nesmírně životaplý člověk, který ví, co chce. Jak jste mohli poznat z jeho prvotřídních recenzí, miluje filmy a má v nich velký rozhled. Časopis reprezentoval spolu se mnou loni v prosinci na republikovém kole v Brně. Jako šéfredaktor si vede výborně, má plno nápadů, nebojí se říct vlastní názor a ke všemu jde s pozitivním přístupem, třeba i když svolá schůzku, na kterou zapomene.

Denisa Lukáčová

Lenka Mandelová naopak od Viktorky mrtvoly sbírá a fouká jim na boly. Je největší z našich redaktorek, a to nejen svými centimetry, ale hlavně pozitivní energií, kterou kolem sebe dokáže šířit vždy - i při uzávěrkách čísla, které mohou někdy být dosti nervní. Na časopise se podílí už dlouhé tři roky. K tomu ještě založila internetové gyarab.novin, které sama vedla a v loňském roce s nimi vyhrála 1. místo v kraji. Je týmový hráč a pohodařství, dobré nervy a schopnost rychle se rozhodovat si přináší z volejbalu. Je nejen milá a veselá, ale i krásná, takže zcela pochopitelně píše o módě. Na závěr bych o ní měla napsat také něco negativního, aby bylo její hodnocení vyrovnané, ale nemohu na nic takového přijít - a to jsem s ní byla na třech tematických cestách v cizině, kde jsme se

poznaly opravdu hodně dobře! Takže jí mohu jen popřát, aby byla přijata na studium architektury, a doufám, že ji budu hodně často potkávat i potom, co opustíme náš gymplíček.

Petra Třísková

Petra Třísková patří mezi členy redakce už od začátku svého studia na Arabské. Do časopisu přispívá jak zajímavými články, tak i originálními básničkami. Své tvůrčí psaní využila v několika literárních soutěžích a není divu, že se vždy úspěšně umístila. Mohlo by se zdát, že je to velký důvůl, protože toho stihne strašně moc, ale ono jí to všechno jde tak nějak samo. Ráda cestuje, chodí po horách a seznam míst, které by chtěla navštívit, nemá konců. Je to člověk, s kterým je radost spolupracovat, debatovat a hlavně trávit volný čas. Svět kolem ní jí není šumafuk, proto by z ní byla určitě dobrá novinářka, ona ale dává přednost medicíně.

Lenka Mandelová

..... (tajenka) je černá i bílá, skládá se nejčastěji z 88 dílů, měří zhruba 120 cm. Vyrobena bývá nejčastěji ze dřeva, které postupně nahrazuje plast. Její historie sahá až do starého Říma.

		ženské jméno								
	římsky 1000 riziko		masa	spojka					druh buhty	slovensky jíl
doporuče- ní					TAJ	jednotka el. proudu	slevy	3,141592653 šňůrka v botě		
Irská repub. armáda				kombinát nástrahy						
druh stonku						polní míra citoslovce rachocení				
typ Fordu			hra v karty vrh							
	zapezpečít	černá lacinou								
špatnost				$\sqrt{-1}$ nano- sekunda		zlozvyk ukaz. zájmeno				zvíře symbolizu- jící Čínu
méně než dvě tyče ☺									značka výkonu německý spisovatel	
elektron volt			stovky jednání angl.				kus ledu rostlina podobná heřmánku			
spodní části nádob				předložka		déšť angl. zkratka pro ulici				
opak dne				alkohol. nápoj				iniciály dějepisářky souhlas hovorově		
zámezí				byla v říši divů						
značka času						vlastník archy				

Jeden život na Arabské

Za jedno středoškolské studium lze zvládnout mnohé. Kromě toho, že byste měli získat přehled cca v šestnácti předmětech (tolik to bylo v mém případě), tak můžete poznat několik desítek či stovek nových lidí, mezi nimiž najdete své kamarády, snad i na celý život. Měli byste také najít sami sebe a rozhodnout se, kterým směrem se po dokončení studia vydáte. A teď vám povím, jak to bylo v mém případě...

Nastoupila jsem 3. září 2012. Od této chvíle jsem Arabskou navštěvovala po čtyři roky. Odečtu-li všechny státní svátky, prázdniny a víkendy, prošla jsem turnikety celkem 718x. No vida, to vůbec nevypadá jako vysoké číslo. Převedeme si to na hodiny. Dejme tomu, že v průměru jsem ve škole strávila takovou normální pracovní dobu - tedy osm hodin. Tím pádem se dostávám k 5 744 hodinám stráveným ve třídách, smíchem o přestávkách, poledními pauzami a vším dalším, co nás ve školním dni provází. Kolik z toho zabralo samotné vzdělávání? Když má hodina 45 minut, opět použijeme znalost násobky a dostáváme další číslo. 250 480 minut. Tímto číslem končím.

Přibližně 250 000 minut z našich životů připadne času strávenému v lavici GA. Nebudeme si nalhávat, že ne vždy patřila moje pozornost pouze výkladu. Takže co všechno patřilo k Arabské kromě nabývání dalších vědomostí?

- napsat 9 deníků (v průměru o 180 stránkách A5)
- poslat 242 psaníček během hodin
- vytvořit jednu šifru a jednu ročníkovou práci
- vytvořit si 74 kresbiček v sešitech a učebnicích
- 37x napsat velkými tiskacími písmeny „MÁM HLAD“
- přečíst 92 knih (37 z povinné četby)
- vypít 108 litrů kávy ze školního automatu → za což jsem utratila 6462 korun
- absolvovat 4 plesy
- 6x se rozbrečet a třísknout sešitem/učebnicí o zem se slovy „nemá to cenu“
- 3x změnit rozhodnutí o své další cestě
- 4x vyhrát literární soutěž (3x Litteru Arabicu, 1x Cenu Dannyho Smiřického)
- vypracovat 130 maturitních otázek
- projít si třemi vztahy, z nichž poslední úspěšně trvá od 5. dubna 2013 do dnešního dne
- zúčastnit se 11 olympiád
- prožít nespočetně mnoho chvil, za které jsem vděčná a na které budu vzpomínat s láskou už asi navždycky
- být u zrodu 6 čísel školního časopisu (u 12 příspěvků být autorkou)

Spolužáci a spolužačky, přeji vám všem, aby i vaše studium překonalo všechny hořkosti a v cíli vašeho úsilí jste se dokázali otočit hlavně za tím hezkým, co vás potkalo.

Loučí se s vámi jedna z redaktorek časopisu Pod lavicí,

Denisa Lukáčová, 4.B

VZDÁLENÉ NEBEZPEČÍ

V březnu 2014 Rusové obsazují Krym. Česká společnost se rozhořčuje nad touto situací, která je od nás na hony vzdálená. Co s tím děláme? Nic. Následující kalendářní rok je orámovaný teroristickými útoky islamistů v jedné z nejvýznamnějších metropolí EU, v Paříži. V lednu jde o přepadení redakce časopisu Charlie Hebdo, v listopadu o útok na klub Bataclan a další cíle s více než 130 oběťmi. Miliony lidí si dávají status #PrayForParis na různých sociálních médiích, jako je například facebook. Celý rok 2015 pokračuje válka v Sýrii.

A my? My všechno sledujeme z útulného domova z obrazovek televize zanořeni

v gauči, nebo se o tom dočítáme v novinách, které spěšně čteme po cestě do školy. A jak reagujeme? Velmi emocionálně a vypjatě. To nás rozdělí na dva tábory, které mezi sebou válčí o to, kdo má „lepší“ názor. Ale v praxi tím danou skutečnost neřešíme. Pouze ostatním vnucujeme svou vlastní „pravdu“ místo toho, abychom byli jednotní ve skutečně praktické pomoci lidem, kteří to potřebují. Ztrácíme energii ve sporech, které nic neřeší, pouze naši sobeckou touhu mít pravdu. Dokud se nás tyto události přímo nedotýkají, máme touhu teoretizovat ve svých třídách a klubech o tom, kdo, co, jak a za jakým účelem udělal, kdo je na vině

a kdo za nic nemůže. Je jen na nás, jestli se rozhodneme udělat krok z našich diskuzních kroužků a vstoupit do něčeho odvážnějšího, co může změnit naše hodnoty, postoje, ale i lidské životy – ty druhých, i ty naše.

Natanael Jokl, 2.E

SOUBOJ TITÁNŮ

Rozhodly jsme se udělat interview se dvěma profesory, kteří zásadně ovlivnili naše středoškolské studium zde na Arabské. Jde o pana profesora Jakuba Žytka a paní profesorku Danielu Petříčkovou, kteří jsou kolegové z jednoho kabinetu, oba nás učí a oba jsou zajímaví a specifičtí díky svým názorům, nad kterými se můžete zamyslet a které vás často i pobaví. A nás zajímalo, jací byli před a na začátku své kariéry a jací jsou, když zrovna nepředávají své letité zkušenosti nám, svým studentům.

Jakub Žytek

Jste příznivcem Temné nebo Světlé strany Síly?
A proč?

Světlé strany Síly. Protože světlá je vždycky lepší než tmavá. Je taková optimistická a hravá.

Co Vás přivedlo k myšlence učit? Byl to Váš dětský sen?

Ne, dětský sen to rozhodně nebyl. Přivedl mě k tomu život. Mám být konkrétnější? Byla to vlastně původně taková brigáda při studiu, která se pak změnila v práci.

Máte ke své práci pozitivní přístup?

Můžete to specifikovat?

Má to smysl?

Tak asi nějaký smysl to má. Pozitivní přístup se snažím mít, někdy je to těžké, je to asi podobné jako u vás, že máte někdy pozitivní přístup. Jo, myslím si, že...na co jste se to ptaly? (smích)

Jestli to má smysl?

No, ale co jako je to smysl? Jestli smysl je to, že se ti žáci něco naučí a něco pochopí, tak asi jo, tak to je věčný smysl té práce. To tam chci mít. (smích)

Jaký jste byl student?

Já jsem byl samozřejmě poctivý, pilný, pracovitý student. Většinou jsem měl samé jedničky, někdy jsem třeba měl z matematiky nebo fyziky dvojku, ale bral jsem to jako svou práci, tak jsem se prostě učil a měl jsem dobré známky, na tom nebylo nic těžkého.

A jaký byl Váš nejméně oblíbený předmět a proč?

To se měnilo podle ročníků a podle témat. Neřekl bych, že bych měl nejméně oblíbený předmět sám o sobě, to asi ne. Nebavila mě třeba biologie - kytky, to bylo zoufalství, čiré zoufalství. A pak mě třeba ve fyzice nebavila elektřina, ale na druhou stranu mě třeba hrozně bavila optika. To prostě záleží... Neřekl bych nejméně oblíbený předmět... taky ZSV mě občas nebavilo, ta ekonomie, to byla votrava, to byla nuda hrozná, ale prý je to nutné k praktickému životu. To tam můžete nechat.

Jaký je Váš oblíbený citát? máte nějaké moto?

„Dávám naději jiným, sám si neponechávám žád-

nou“

To by spíš měla mít paní profesorka Petříčková... (smích)

To je optimistické heslo, ne? Z Pána prstenů, mimochodem. Víte to? Když přijede Aragorn...

Ano, ano. Jste známý svým smyslem pro humor. Jak byste ho definoval?

ANO? (smích) Ano? Stačí to jako odpověď?

Lepší by byla definice.

Určitě je to inteligentní humor, ale potřebujete taky posluchače, kteří jsou naladěni na stejný typ toho humoru, takže občas se stane, že mám nějakou třídu, ve které se smějí jenom tři nebo čtyři studenti, což je samozřejmě smutné, no. A někdy se směju jenom já sám, i takový humor dobrý, kdy si vlastně člověk vystačí sám a ti ostatní mu nerozumějí - to je takzvaný humor pro humor.

Jak byste popsal paní profesorku Petříčkovou?

Paní profesorka Petříčková je nesmírně vzdělaná a milá osoba, má velmi specifický smysl pro humor, a kdybych neseděl v kabinetě

vedle ní, tak bych se z té práce možná už také zbláznil. Řekl bych jejími slovy, že je to úžasná bytost, ale bez ironie.

Jakou knihu byste jako profesor literatury doporučil dnešním studentům?

(dlouho přemýšlí) Jakou knihu? (dlouho přemýšlí) Jakou knihu? Paní profesorka Petříčková by dala nejspíš Písaře Bartlebyho.

Nad tím musím zauvažovat chvíli. Knihu... Nějakou výjimečnou, která se třeba nečte a neměla by být zapomenuta.

To já jsem pochopil celkem, ale...To tam můžete taky nechat v tom rozhovoru tento dialog.

Radši ne.

Aspoň bude vidět, že je to živé. Knihu, knihu. Víte, já knihy vlastně ani moc nečtu. (smích)

No to ne, to bude titulěk.

Já si projíždím tu svoji knihovnu. (přemýšlí) Taky ne. Já fakt nevím, co bych doporučil. Já zas nechci vybrat úplně něco, co nikomu nic neřekne. To je těžký, prostě.

Tak zkuste třeba knížku, kterou byste doporučil k maturitní četbě.

(dlouho přemýšlí) Já nevím, já bych klidně doporučil Obyčejné životy od Škvoreckého, tam si myslím, že je všechno...

Chcete na závěr ještě něco vzkázat?

Budme k sobě laskaví, tahle země to potřebuje.

Daniela Petříčková

Jste příznivkyní Temné, nebo Světlé strany Síly? Ve smyslu, jestli se více považujete za záporáka, nebo dobráka?

No za dobráka ne a se záporností si hraju, tak si vyberte, co umíte.

Co Vás přivedlo k myšlence učit? Byl to Váš dětský sen?

NEEEEE! V žádném případě. Podívejte se, jak daleko bydlím od školní budovy. (smích)

Máte ke své práci pozitivní přístup?

To musí posoudit druzí, ne já.

Jaká jste byla studentka?

Špatná, několikrát jsem propadala. Na gymnáziu jsem propadala z fyziky, z chemie a měla jsem čtyřku z hudební výchovy. Tomu lze jen těžko věřit. Co byl Váš nejméně oblíbený předmět?

Fyzika, ale myslím, že to bylo způsobeno hlavně jaksí nesouladem mezi mnou a vyučujícím, tak bych to řekla.

Máte oblíbený citát nebo nějaké moto?

Ne, to asi nemám.

Jste známá svým smyslem pro humor. Jak byste ho definovala?

Že by sebereflexe? (smích) Možná smysl pro sarkasmus a sebeironii, doufám.

Jak byste popsala pana profesora Žytka? Myslíte si, že na něj máte vliv?

Myslím si, že na něj vliv nemám, na to je to příliš silná osobnost. Je to tak trochu pan profesor ze staré školy, který ve mně budí re-

spekt a úcty, zejména svou tezí, že škola není pro zábavu.

Jakou knihu byste jako profesorka literatury doporučila dnešním studentům?

Já jsem tušila, že s knížkou přijdete, protože se to často v našem časopise vyskytuje. Není to jako doporučení od profesorky literatury, ale jako od člověka, který se zajímá o svět okolo sebe. Světlana Alexijevičová - Doba z druhé ruky. A je to nobelistka loňského roku. Jde o soubor rozhovorů, ale velmi výtečně napsaných a taky výtečně přeložených, od lidí spjatých s bývalým Sovětským svazem, ať už Ukrajinců, nás, Bělorusů a Rusů. Kdo chce vědět, proč je Zeman nebezpečný tím, že nás přibližuje k Rusku, ať si tohle přečte.

Chcete ještě něco dodat nebo vzkázat?

Ne, já nepotřebuju nic dodávat. Jen pozdravení všem studentům.

Denisa Lukáčová, Viktória Šupšaková, 4.B

*Had místo šály, levitující trpaslík
či dospělá hlava vykukující
z dětského kočárku.*

Jdete si klidně ulicí a v mžiku utrpíte šok, protože se k vám nakloní zlatá socha a radostně při tom zapíská jako dětská kachnička. Po tom, co se podíváte na zem a všimnete si poloprázdného klobouku s mincemi, dojde vám, že to není přelud, ale pouliční umělec.

Pouliční umělci si říkají buskeři a patří mezi ně vlastně každý, kdo nějakým způsobem vystupuje na veřejných prostranstvích a ukazuje, co umí. Výměnou za to přijímají dobrovolné příspěvky od kolemjdoucích. Hudebníci většinou používají jako kasičky pouzdra od svých nástrojů a ostatní buskeři klasické klobouky nebo krabičky. Existuje spousta způsobů, kterými se dá busking pojmut: od hraní na kytaru, přes pantomimu až po vytváření obrovských mýdlových bublin. Původní význam slova busker pochází ze španělského výrazu *buscar*, což znamená hledat, ať už jde o hledání slávy, svobody nebo vlastního vyjádření. V mnoha zemích je busking legální a nebo jen lehce omezen, jinde je k vystupování potřeba získat povolení od města.

A jak to vypadá s pouličními umělci v Praze, kde se mohl busking začít rozvíjet až po sametové revoluci? V průběhu let byl busking ze strany úřadů omezován a pouliční umělci tak mohli vystupovat pouze

na určitých místech, která se neustále měnila, a za nelegální vystupování dostávali pokuty. Jako reakce na zákazy a pokutování buskerů vznikla občanská iniciativa *BuskerVille*, jejíž členové od roku 2010 obcházeli politiky, sepisovali petice a pořádali v ulicích protestní akce. V roce 2011 se členové iniciativy vydali na jednání pražského zastupitelstva, kde jedna členka zahrála svoji žádost na kytaru. Na jaře roku 2012 se jim konečně podařilo získat dočasné povolení na provozování buskingu v Praze. „Město bez hudby je bezcenné,“ říká jeden busker v dokumentu s názvem *Pražské pouliční jaro (2012)*. O rok později na základě stížností na hlučnost pouliční produkce vyšla vyhláška, která busking opět na určitých místech omezila. Od 1. března letošního roku má vyjít v platnost vyhláška s dalšími zákazy a pravidly pro provozování buskingu. Podle ní budou například hudebníci moci hrát na levém břehu Vltavy a na mostech pouze v lichou hodinu a na pravém břehu Vltavy pouze v sudou hodinu.

Jako pouhý kolemjdoucí musím uznat, že buskeři v Praze vytvářejí zajímavou atmosféru a podle mě je prostě potřebujeme. Ať už jako rozptýlení v tom věčném spěchu, ale i jako inspiraci k děláni toho, co nás baví. Na druhou stranu je potřeba pochopit lidi, kterým pod okny někdo několik

hodin hraje pořád to samé. Na jejich místě bych z buskerů asi nebyla úplně „na větvi“. Buskeři se kromě stížností na hlučnost a monotónnost produkce setkávají také s tím, že jsou označováni za pouhé žebráky. Chápu, že někteří lidé jsou nevrli už jen při pohledu na krabičku, do které se házejí dobrovolné peníze. Prosby o nějaký drobný příspěvek nás potkávají na každém rohu a tak se není čemu divit. Možná by ale stálo za to naučit se rozlišovat pouliční umělce od žebráků. Pouliční umělec (už jen z toho názvu) je člověk, který se chce na ulici podělit s lidmi o to, co umí a co ho baví, a peníze jsou (nebo by podle mě měly být) až na druhém místě.

Pokud chcete v Praze vidět pouliční umělce, sázkou na jistotu je *Můstek*. Momentálně tam můžete vidět vodníka chrlícího vodu, fotbalistu, který předvádí akrobatické kousky s míčem a nebo výtvarníka, který vás uchvátí svými magickými obrazy. Mezi další místa, na kterých buskeři vystupují, patří náměstí *Republiky*, *Staroměstské náměstí*, *Kampa* nebo *Lenonova zeď*, kde narazíte na buskery s kytarou v ruce. Od března bude nejspíš i zajímavá podívaná na to, jak se umělci každou hodinu přesouvají z jednoho břehu Vltavy na druhý.

Tereza Škrdlová, 2.A

Sex, svoboda a my

Začátkem roku 1949 se synovi buddhistického mnicha a jeho manželce narodil patrně nejznámější japonský spisovatel současnosti, Haruki Murakami. Jedním z životních vlivů, které neustále ovlivňují jeho literární tvorbu, se stal zájem o západní hudbu a literaturu. Skutečností, že Murakami rád přiřazuje jednotlivým postavám záliby až podezřele podobné jeho vlastním, si však můžeme povšimnout i v jiných titulech. Mezi již zmíněné koníčky nepatří nejen plavání a kočky, ale za zmínku stojí i běhání a fakt, že tento držitel sedmi ocenění (například Cena Franze Kafky), ve svých 47 letech uběhl závod na 100 km.

“If you only read the books that everyone else is reading, you can only think what everyone else is thinking.”

I přes možný dojem, že Japonsko se zdá být velice živé, plné lidí a tudíž i nabízející možnosti snadného navázání nových kontaktů, není náhodou, že hlavní hrdinové Murakamiho románů jsou spíše osamělí. To má často za následek vytvoření si vlastního světa umožňujícího věci jinak nemožné a žánrovou nálepku science-fiction či příležitostné zařazení do kolony magický realismus.

Z více než 30 knih přeložených do více než 50 jazyků jich je v češtině dostupných 16, které jsem i přes značnou stránkovou náročnost (obvykle okolo 500 stran) jako správný milovník přečetla a rozhodla se udělat recenzi a celkové shrnutí nejlepších 5.

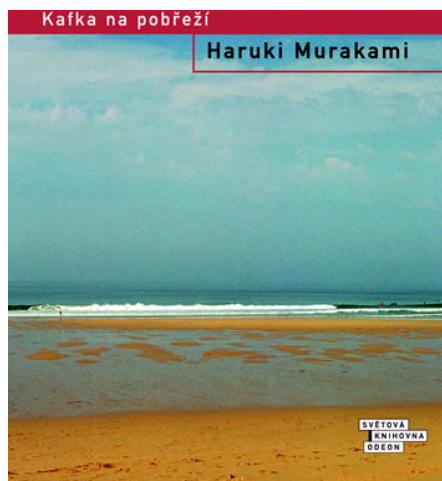
1. Norské dřevo

Patrně nejoblíbenější kniha dostala svůj název dle písničky „Norwegian wood“ od Beatles. Při čtení se postupně dovidáme životní příběh devatenáctiletého Tórua Watanabeho studujícího v revolučních 60. letech na univerzitě v Tokiu. Hlavní náplň dějové linky však netvoří samotný pobyt na vysoké škole, ale neobyčejný vztah k dívce, jejíž bývalý přítel a zároveň Tóruův nejlepší kamarád spáchal sebevraždu. Tři sta stran je protkáno emocemi, lidskými příběhy a zdánlivě „obyčejnými“ lidmi, kteří ale při bližším seznámení nejsou tak obyčejní, jak by se na první pohled mohlo zdát.

Tento titul patří k mým oblíbeným knihám a to i přes fakt, že mě jeho lehce depresivní vyznění uvedlo do stavu projevujícího se navenek naprostou nečinností a neodolatelného chtíce jen číst dál a dál. Za kladný považuji i Toruův styl introvertního myšlení, který bohužel ve stejnojmenném filmu moc nevyzněl. Knihu doporučuji i k maturitě.

2. Kafka na pobřeží

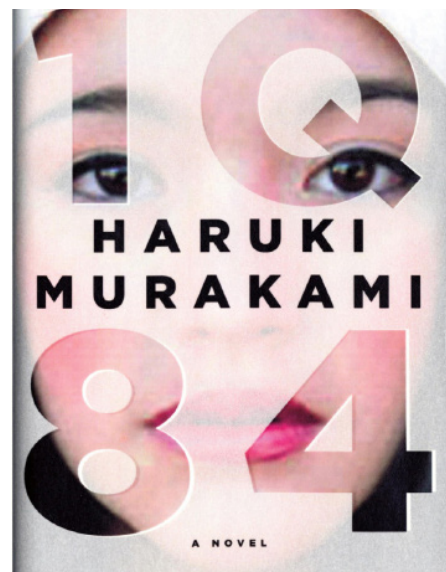

Další mistrovský kousek se tentokrát rozvíjí hned ve dvou dějových liniích, o nichž se zdá, že nemůžou mít nic společného, avšak opak je pravdou. Hlavním hrdinou se stává teprve patnáctiletý Kafka Tamura, jenž odejde z domu a vydává se na cestu duševní i tělesné proměny prověřované vlastním osudem, jenž ho zavede do městské knihovny, kde je mu jako cizinci umožněn nový start. Souvisle s touto linií Murakami rozehrává

další rovinu příběhu popisující duševně neúplného pana Nakatu. Ten v důsledku záhadné příhody jako mladý přišel o část své osobnosti, zapomněl číst a psát, ale za to objevil nevídané schopnosti mluvy s kočkami. Ačkoliv se Kafka s Nakatou nikdy nesetkají, propletení jejich osobních nitek hraje klíčovou roli.

Toto dílo nabízející jakýsi výlet mimo realitu je nejen díky věkové odlišnosti dvou ústředních postav nazýváno literárním skvostem. Čtenář má navíc jedinečnou možnost se do postav sám projektovat. Humor sympatického pana Nakaty dodává knize její vlastní ráz.

3. IQ84

Neobyčejný motiv vzájemného hledání se dvou osamělých starých přátel, kteří možná brzy nebudou jen přáteli (ovšem pouze za předpokladu setkání v paralelním světě), se stal naplněním všech autorových schopností a pravděpodobně nejvyzrálejších Murakamiho dílem vůbec. Postupné seznámení se s třicátníkem Tengem a trenérkou Aomame a podivná hra, kterou mezi nimi autor rozehrál, vás donutí slupnout tuto třešničku celou na posezení.

4. Konec světa & Hard-boiled Wonderland

Nikoho již nepřekvapí, že i tento román balancuje mezi reálným Tokiem a světem, kde čas nemá žádný význam. Děj knihy prakticky začne momentem, kdy se špičkový odborník na kódování rozhodne kývnout na zpočátku normální pracovní nabídku. Hned při vstupu do kanceláře ovšem zjistí, že ne vše je takové, jaké se původně zdálo být.

Murakamiho styl psaní jasně naznačuje, že jeho majitel má dokonalý smysl jak pro celek, tak pro detail. V kombinaci se zasněnou náladou v knize panující je jasné, že toto dílo čtenáře uvrhne do jeho vlastního nitra, převrátí ho naruby a pak nepozorovaně odejde. Hryz, hryz...

5. Bezbarvý Cukuru Tazaki a jeho léta putování

Ústředním tématem se stává nepochopitelné a náhlé vyloučení hlavní postavy z party přátel. Co se vlastně stalo a proč se Cukuru dozvěděl svůj vlastní příběh až několik let poté, nám ze začátku zůstává záhadou. Příběh o tom, jak zdánlivě prachem zaváté útržky minulosti stále formují naši budoucnost, vyvolává uvnitř každého určitou sebereflexi.

Tento nejznámější japonský spisovatel dokáže nejen popsat nepopsatelné, ale zahalit mezi řádky to, k čemuž mnohdy roky marně hledáme slova. Ve dvou slovech - srdeční záležitost!

Lucie Kreslová 2.A

10 OBLÍBENÝCH KNIH REDAKCE

„ŽIVOT JE SEN“
Pedro Calderón de la Barca

Viktória Šupšaková:
Barokní drama od španělského autora můžeme zařadit mezi nejznámější španělská díla, jako je Důmyslný rytíř Don Quijote. S hrdinou dramatu princem Sagismundem přicházíme na to, co je smyslem života a existence člověka. Zjišťujeme, jestli je život předurčený osudem, nebo jestli ho můžeme vzít do vlastních rukou.

SMĚŠNÉ LÁSKY
Milan Kundera

Denisa Lukáčová
Nenechte se zastrašit tím, že tento soubor povídek naleznete v povinné četbě. Milan Kundera vás seznámí s muži a jejich komickými, někdy až absurdními zážitky s láskou a ženami. Stane se, že se zasmějete, ale častěji spíš nastane situace, že vám bude běhat mráz po zádech z toho, jak některé příběhy končí.

ISLÁMSKÉMU STÁTU NA DOSTŘEL

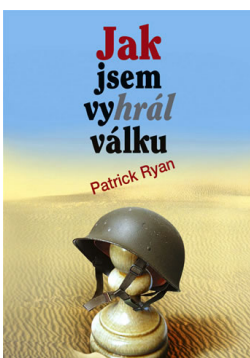
Markéta Kutilová, Lenka Klicperová

Denisa Lukáčová

Obě novinářky vyprávějí o nevladatelné touze vystudovaných žurnalistů být u centra dění. A tak se navzdory možnému nebezpečí a protestu příbuzných vydávají do Sýrie, konkrétně do města Kobání, které je přirovnáváno ke Stalingradu během druhé světové války. Tak jako se Stalingrad nepodařilo dobýt Němcům, nepovedlo se Islámskému státu dobýt Kobání, navzdory totální destrukci celého města a velkého počtu mrtvých.

Obě novinářky popisují velmi naturalisticky situaci ve městě a mentalitu lidí stížených hrůzami války. Popisují například děti „hrající si na válku“ - imaginárně na sebe střílejí z míst, kde se ještě před několika týdny sváděl opravdový boj na život a na smrt, dokonce nechybí ani fotka ohořelých ostatků jednoho zabitého bojovníka IS. Rovněž vysvětlují, jak funguje politický systém v Sýrii a v IS a pronikají ke kořenům uprchlické krize, na kterou se po přečtení této knihy rozhodně budete dívat jinak než doposud.

Pokud vás tohle téma zajímá, určitě se vám kniha bude líbit. Je napsána lehce, takže ji přečtete rychle, navíc je doplněna kvalitními a fascinujícími fotografiemi.

JAK JSEM VYHRÁL VÁLKU

Patrick Ryan

Petra Třísková

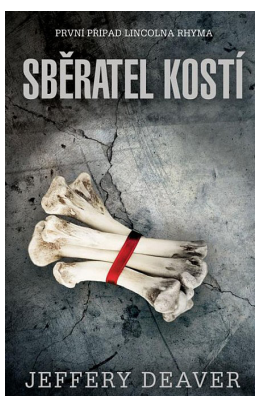
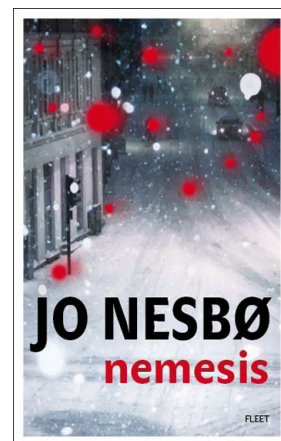
Satirický román se odehrává v období 2. světové války. Hlavní hrdina, důstojník Ernest Goodbody, je tak trochu českým Švejkem, ale v britském podání. I když se hrdina snaží válce vrátit „její důstojnost“, podaří se mu ukázat jen její beznadějnou směšnost a nesmyslnost. Vtipné příhody vás zaručeně budou bavit až do poslední stránky.

NEMESIS

Jo Nesbo

Tereza Škrdllová

Čtvrtá série detektivních případů s Harrym Holem vás zanese do podzimního Osla. Kriminalista má na krku nejen vyšetřování bankovní krádeže provedené záhadným lupičem, ale také smrt své bývalé lásky, jejíž mrtvola byla nalezena u něj doma. Jak se se vším vypořádá, si už budete muset přechíst sami, a pokud byste se s Harrym Holem chtěli seznámit úplně od začátku, prvním dílem je kniha „Netopýr“, která odstartovala dráhu spisovatele Jo Nesba.

SBĚRATEL KOSTÍ

Jeffery Deaver

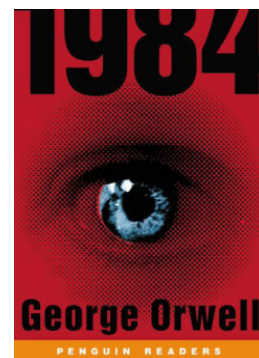
Jana Zvoničková

Bývalý brilantní kriminalista Lincoln Rhyme se vrací zpět do práce, aby pomohl při pátrání po sériovém vrahovi. Ten se však rozhodl hrát hru na kočku a myš. Záměrně po sobě nechává stopy a poukazuje na svoji nepolapitelnost. Geniální kriminalista se tak bude muset ponořit do vrahovy mysli a dokázat, že se vrah v představě o své nepolapitelnosti zcela mýlí.

1984
George Orwell

Ondřej Nývlt

Dokážete si představit, že byste žili pod neustálou kontrolou, nemohli si nic myslet, jen to, co je státem povolené, a jakýkoliv i ten sebemenší odpor by byl považován za zločin? Asi se vám to přičí, přesto nám toto britské „sci-fi“ s neuvěřitelnou přesností ukazuje, jak daleko totalitní režim může zajít a jak (by) náš život pod takovou nadvládou vypadal. Někde ve světě je tento model dodnes realitou.

JAKO BLESK
Michael Lewis

Gustav Sedelmayer

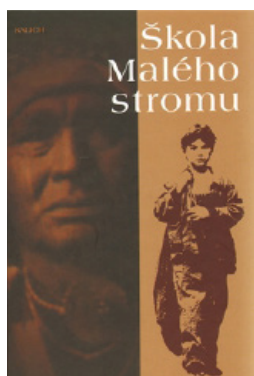
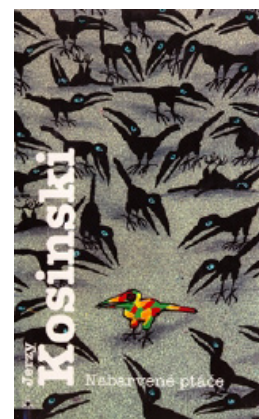
Ekonomika je těžké téma už jen kvůli odborným termínům, ale Lewis ji dokázal zjednodušit natolik, že jí čtenáři bez problému porozumí. Kniha je podle skutečnosti. Děj se odehrává na Wall Street, kde vysokofrekvenční obchodníci realizují vysoké zisky na úkor ostatních během sekundy. Naštěstí ne každý se hodlá nechat obírat o své peníze, a tak se v příběhu objevuje skupina lidí, kteří chtějí proti podvodníkům zakročit.

NABARVENÉ PTÁČE
Jerzy Kosiński

Petra Korfová

Kniha líčí osud malého židovského chlapce, který prožil druhou světovou válku na zaostalém venkově na pomezí Polska a Ukrajiny, kam ho rodiče odvezli, aby ho ochránili před holocaustem. Všechny myslitelné útoky primitivních venkovanů, kterým je osamělé dítě vystaveno, a zároveň další hrůzy a děsivé scény spojené s válečnou dobou jsou popsány tak naturalisticky, že knihu buď s hrůzou odložíte, nebo vás uhrane. To se stalo nejen paní profesorce, ale i Václavu Marhoulovi, který se ji chystá v nejbližší době natočit.

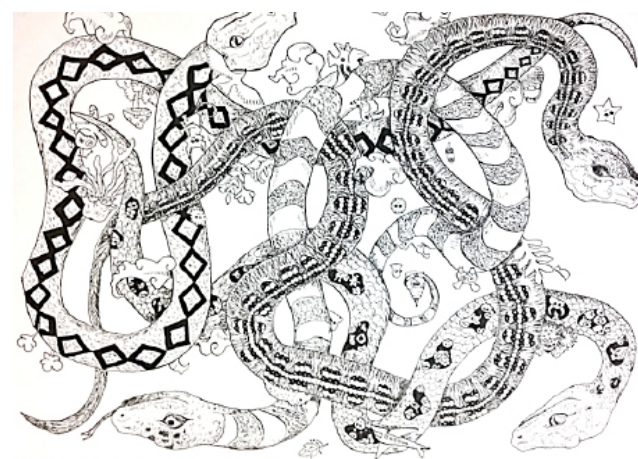
ŠKOLA MALÉHO STROMU
Forrest Carter

Adéla Pavlišová

Americký spisovatel nám pomocí životního příběhu indiánského chlapce přibližuje skotské a čerokijské tradice amerického východu. Smrt rodičů malého chlapce nás zavede až do Tennessee k jeho prarodičům, moudrým lidem z kmene Čerokiů, kteří ho vychovávají indiánským způsobem. Učí ho, jak žít v souladu s přírodou a brát jen to, co potřebuje. Jeho šťastné dětství však nevydrží dlouho.

Lenka Mandelová, 4. D

Sabrina Vrzáková, studentka 4. ročníku, nedávno vystavovala ve školní galerii kresby pod názvem Animorphia. Kreslí odmala, začínala akvarelem, přes tempery a pastelky přešla až ke křídám, tuším a obyčejným tužkám. Kromě dvou let, kdy chodila na výtvarný kroužek v Moskvě, je v kresbě je samouk. Tematicky ji nejvíce přitahují stromy nebo oči. Kreslí, jen když má náladu, chuť a inspiraci, proto neuvažuje o tom, že by se kreslení stalo její profesí. Svou budoucnost plánuje v oboru zdravotnictví.

DOČETLI JSTE?

Předejte prosím časopis někomu dalšímu.

GYARAB NOVINY
gyarabnoviny.blogspot.cz

FACEBOOK
facebook.com/podlavici